

ת"פ 12097/14 - מדינת ישראל, עי נגד מוחמד דאווהדיה (עוצר) -
בעצמו, חיליל נגאר (עוצר) - נדון

בית משפט השלום בבאר שבע

05 ינואר 2015

ת"פ 12097-05-14 מדינת ישראל נ' דאווהדיה(עוצר) ואח'

12088-05-14

בפני כב' השופט דניאל בן טולילה
המאשימה
מדינת ישראל
עי, ב"כ עו"ד רומן זילברמן

נגד

הנאשמים
1. מוחמד דאווהדיה (עוצר) - בעצמו עי' ב"כ עו"ד נסאסרה
2. חיליל נגאר (עוצר) - נדון

גור דין בעניינו של הנאשם 1

כללי:

הנאשם הורשע לאחר ניהול הכוחות בעבירות של כניסה לישראל שלא כדין, פריצה לרכב וగניבת רכב.

UPI המתוואר בכתב האישום בין התאריך 24.04.14 22:00 לtarיך 25.04.14 08:00 בעזה 08:00 במועד שאינו ידוע
למאשימה התפרצו הנאשמים בצוותא חדא לרכב מסווג רנו השיר למוחמד גבוע ואשר חנה ליד מוסך "הגב" בערד בכר
שפתחו את דלת הרכב אשר הייתה סגורה וכנסו לתוךו בכוונה לבצע גניבה.

בمعد המתוואר לעיל, ניסה הנאשם 1 לגנוב את הרכב בכר שפירק את חובק ההגה, חשף את החוטים וניסה להניע
את הרכב כאשר הנאשם 2 דוחף את הרכב מאחור בעודו הנאים 1 ישב ברכב. כר הזיז את הרכב כ-40 מטר אך לא
הצלicho להניעו ולכן עזבו את המקום. הנאשם מבצע את המיחס לו שעה ששוואה בישראל ללא אישור כניסה ושהיה
כדי.

טייעוני הצדדים:

עמוד 1

© verdicts.co.il - פסק דין

1

כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין

ב"כ המשימה בטיעונה לעונש הפנה לערכים המוגנים בהם פגע הנאשם בכללם הגנה על בטעונו ושלומו של הציבור וכך גם בזכותו של מדינת ישראל להחליט מי יכנס בשעריה. זו הפניה לכך שאין מדובר למי שנכנס לישראל לצרכי פרנסת אלא כדי שנכנס במטרה לפגוע ברכשו של הציבור.

עוד הפנהה לפוטנציאל הגלום בעבירות אלו באופן שיקול ותידרדרנה עד כדי אלימות של ממש. העונש על עבירת הניסיון זהה אל העונש בגין העבירה המוגמרת ולא בכך, שכן העבירה לא הושלמה עקב חרטה אלא נוכח כך שהנאים לא צלח במשימתו. בנסיבות אלה סבורה המשasma כי מתחם העונש ההולם בגין מכלול מעשיו של הנאים נע בין 12 ל-30 חודשים מאסר בפועל. בגדיר המתחם הפנהה לעברו הפלילי, לעובדה כי זה מבצע את המiosoס לו פרק זמן קצר לאחר ששוחרר ממאסרו האחרון. כך גם הפנהה לעובדה שקייםו של מאסר מותנה לא יהיה בו כדי להרטיעו מלחזר ולהטוא בעבירות דומות ואף חמורות יותר. הנאים ניהל הוכחות ומشكך אינו זכאי להנחה המשמעותית ממנו נהנים נאשימים שהודו וחסכו זמן שיפוטי יקר.

ב' כ הנאש מנגד, הפנה לכך שכ הרשויות הקודמות של הנאש אינן מן העניין ונסיבות סביר עבירות לפי חוק הכניסה לישראל. מדובר ברכב שבסוףם של דברים לא נגנב ונמצא בקרבת מקום. יש לגזר בענינו של הנאש עונש דומה שנגזר על שותפו, היינו 8 חודשים מאסר בפועל. אך גם אין מקום להשתת פיצוי שעה שלא הוכחה גרים נזק. הנאש מצד אחד ביקש שלא להוסיף דבר.

דין והכרעה

המחוקק והן בית המשפט אמרו את דברם וקראו כי על בתי המשפט לתרום את תרומותם למינור תופעה זו.

אודות עבירות אלו נאמר:

"מעשים שנועדו לפגוע ברכוש ולשלול רכוש פוגעים בסדרי החברה, פוגעים גם בזכויותיהם היסודיות של יחידיה ובנסיבות מסוימות יש בהם כדי לסקן את ביטחונה של החברה..." [בש"פ 5431/98 רסלן פרנקל ב' מדינת ישראל (פורסם במאגרים)]

כאמור, עבירות גנבות הרכב, הפכו זה מכבר למכת מדינה של ממש. בכל שנה נגנבים עשרות אלפי כלי רכב בישראל והנזק שנגרם לציבור כתוצאה מכך, הוא עצום ומשליך במשירין על תחשות בטיחון האישי של הציבור, ועל תחשות ההפרק, ביחס לביטחונו ורכשו.

בית המשפט העליון עומד על כך שהמדובר במקרה מדינה בשורה ארוכה של פסקי דין ובינם בין השאר:

"למרבה הצער, תופעת גניבות הרכב טרם נעקרה משורש, ומכת המדינה שאליה נדרש בית משפט זה לפני בדיק עenor (פסק הדין בע"פ 5724/95 ניתן ב-12.5.96), כמעט שהפכה לעשר שנים; היא ממשיכה לנגטס ברכושים של רבים, ופגיעתה רעה כלכלית ואנושית. המעת שבידי בית משפט זה לعشות

הוא לחזק את ידיהם של בתי המשפט הדיוניים בראשיה מחמירה של העבירות הכרוכות בכך. (ע"פ
11194/05 - עטיה ابو סבית ואח' נ' מדינת ישראל . תק-על 2643(2)

הדברים מתקבלים משנה תוקף משבמקרה דן מדובר בעבירות רכוש, אשר נעברה על ידי תושב שטח הרשות הפלסטינית, אשר מעולם לא קיבל היתר כניסה לשטח ישראל, ונכנס לישראל, ללא אישור, על מנת לבצע עבירת רכוש.

מדיניות הענישה בעבירות של גניבת הרכב נעה בין מספר חדשניים מסר בפועל ועד תקופות מסר ממושכות המגיעות לכדי שנתיים ויותר. אשר לעבירות השב"ח, על דרך הכלל שעלה שמדובר בנאים של חובתו הרשות קודמות לפי חוק הכניסה לישראל הענישה נעה בין מספר ימים מסר בפועל ועד 4 חדשים ואף יותר.

בחינת מידת הפגיעה של הנאים בערכיהם המוגנים יש ליתן הדעת לכך שהמעשים מבוצעים בצוותא חדא ובשעתليلו. עצם הביצוע בצוותא חדא יש בו מחד להקל על ביצוע גניבת הרכב ומайдך להקשוט על גילויים של הנאים. בעניינו הדברים מקבלים ביטוי ממשי שכן גניבת הרכב נעשתה בין היתר תוך חלופת תפקיים, כאשר נאים אחד מאבטח והשני מתפרק, ובהמשך האחד דוחף הרכב והשני מנוקטו שהוא ישוב על ההגה.

חלוקתו של הנאים בנסיבות גניבת הרכב דומיננטי באשר זה פירק את חובק ההגה, חשף חוטים של מתג ההנעה וניסה להניע את הרכב. אך גם בהמשךם של דברים הוא זה שנמצא על ההגה ומנסה להניעו בעודו אחר דוחף את הרכב.

אמנם הרכב לא נגנב אך נגרם לו נזק ממשועוט. בעל הרכב שהינו מוסכני במקצתו ציין כי נגרם לרכב נזק העולה על 4,000 ₪. זה אף הוסיף וצין כי בשם לב שכל ערכו של הרכב הינו 9,000 ₪ לא מצא כל טעם לתקן זהה יותר כפי שהוא עם הנזקים שבו.

כך גם כיוון אירועים שכאה לא אחת מתדרדרים לכדי אלימות של ממש היה ובעל הרכב נתקל בנאים ויבקש למנוע את גניבת רכבו או למנוע את הימלטות של הנאים מהמקום והיו דברים מעולם. גם בהקשר לכך ביצוע גניבה בצוותא חדא על הסיכון שבהתകלות בנאים מהוות נסיבה לחומרה.

בשונה מעניינים של שהים בלתי חוקיים אחרים אין לומר כי מטרת כניסה של הנאים הייתה לצרכי פרנסה. הנאים ביקש לצבורו הון בדרך קלה על חשבון רכשו של הזולת. השימוש של ביצוע עבירות רכוש ע"י שואה בלתי חוקית יוצר "סינרגיזם פלילי" שכן היותו של הנאים שואה בלתי חוקי מקשה על גילויו ובהמשךם של דברים על העמדתו לדין. כך למשל במקרים רבים מתגלות ראיות פורניציות שיש בהם לקשור שואה בלתי חוקי בוצע עבירות רכושอลם לא ניתן להעמידו לדין שכן זה מצוי בשטחי יהודה ושומרון על כל המשטמע לכך. במצב דברים זה הרי שפирוק מלאכוטי של מעשי הנאים לעבירות שב"ח בנפרד ולUBEIRAT RAKOSH BENPARD LA ARAK SHAINO MATAIM AF LA RAOU LEUSHOTEN.

מכל המקבץ לעיל, הנני לקבע כי מתוך העונש ההולם בעניינו של הנאים נע בין 10 ל- 24 חודשים מסר בפועל.

בקביעת עונשו של הנאשם בגין המתחם יש ליתן הדעת לעברו הפלילי הכלול 5 הרשעות קודמות. בכל אותן הרשעות מדובר בכניסה לישראל שלא כדין בצד עבירות של נהיגה בזמן פסילה, הסעודת של תושבים זרים השוהים שלא כדין והפרעה לשוטר. הנאשם ריצה בגין הרשעות אלו תקופות מאסר חלקי ממושכות. כך בגין הרשעה מס' 4 ריצה 8 חודשים מאסר בפועל, הרשעה מס' 3 ריצה 10 חודשים מאסר בפועל, הרשעה מס' 2 ריצה 8 חודשים מאסר בפועל ואילו בגין הרשעתו الأخيرة מיום 23.12.13 ריצה הנאשם 7 חודשים מאסר בפועל בגין עבירה של כניסה לישראל שלא כדין והפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו.

ה הנאשם מבצע את המיחס לו כשבוע וחצי בלבד לאחר שהשתחרר ממאסרו האחרון וזאת גם שתלי ועומד נגדו מאסר מותנה בן 5 חודשים שהינו בר הפעלה בתיק שבפניו. עבר פלילי זה יש בו ללמד כי הנאשם לא הפנים את הפסול במעשהיו וכך גם לא היה במאסרו המרובים כדי להרתו.

ה הנאשם ניהל הוכחות וברוי כי אין בכך כדי להביא בהחמרה בעונשו (גם שבמקרה זה הראיות שעמדו לחובתו היו מרובות ואיתנות והכל כפי המפורט בהכרעת הדין). מנגד, ברוי כי זה אינו זכאי לאותה הנחה משמעותית לה זכאים נאשמים יהודו, חסכו זמן שיפוטי יקר, הביעו חרטה וצער על מעשייהם.

מכל המקובל לעיל, הנהני לגזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 14 חודשים מאסר בפועל שימנו מיום מעצרו 30.4.14

ב. מורה על הפעלת המאסר המותנה בן 5 חודשים מת.פ. 13-10-13301 במצטבר לעונש המאסר עליו הוריתី בסעיף א' לעיל. סה"כ יהיה על הנאשם לרצות 19 חודשים מאסר בפועל שימנו מיום מעצרו.

ג. 5 חודשים מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחררו שלא יעבור עבירות רכוש למעט עבירה של

ד. 8 חודשים מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחררו שלא יעבור עבירות רכוש למעט עבירה של החזקת נכס החשוד בגנוב.

ה. 3,000 ₪ פיצוי למטלון, עת/2 או 20 ימי מאסר תמורתו, הפיזוי ישולם עד ליום 15.06.01.

ניתן צו למומצים ליחידה החקורת - להשמיד, לחתט, להשיב לבעים, לפי שיקול דעתה.

זכות ערעור תוך 45 ימים מהיום.

ניתנה והודיעה היום י"ד טבת תשע"ה, 05/01/2015 במעמד הנוכחים.

